

[Statsministeren.]

det er at tale uden at have tænkt, når han derefter siger, at regeringen har gjort 50.000 arbejdsløse. Det er en grov og urimelig propandafloskel at aflevere her fra talerstolen, og da han nu er så godt i gang med at give undskyldninger i dag for utilbørlige og løse påstande, som han har fremsat, kunne han passende også komme med en undskyldning for, at han siger sådan noget.

Arbejdsløshed skyldes, at virksomheder indskrænker eller lukker, og virksomheder indskrænker eller lukker, når de ikke kan konkurrere. Virksomhederne kan ikke konkurrere, når omkostningerne bliver for høje. Denne regering har, fra den første dag vi var til, sagt, at det var afgørende vigtigt at holde igen på omkostningerne. Det var det første, vi lagde forslag frem om, det var det første, vi sagde i vores tiltrædelseserklæring. Derfor må det være rigtigt at sige, at skal vi begrænse arbejdsløsheden og genoprette fuld beskæftigelse, skal vi den vej, som vi alle ønsker, så drejer det sig først og fremmest om at bekæmpe omkostningsstigninger, som der i virkeligheden ikke er plads til. Og da det er regeringens erklærede politik, og da vi har bedt om, at vi kan finde et flertal her i tinget for at føre den nødvendige politik, så er det utilbørligt af en kommunistisk ordfører at sige, at det er os, der har gjort 50.000 mennesker arbejdsløse.

Hr. Poul Westergaard citerede mig for at have sagt, hvad jeg sandelig sagde, at medlemskabet af EF er grundlaget for meget væsentlige dele af vor udenrigspolitik og økonomiske politik, og det var hr. Poul Westergaard ikke tilfreds med. Det forstår sig ud fra hans synspunkt på Det europæiske Fællesskab, men det er ikke helt rigtigt af ham, når han så drejer det om til at sige, at det altså betyder, at store dele af vor udenrigspolitik nu bliver EF-anliggender. Det er lige en drejning mere, end udtalelsen kan bære.

Danmark har ikke afgivet sin ret til selv at føre sin udenrigspolitik; det, jeg har sagt, er, at medlemskabet af EF på mange punkter er baggrunden for og grundlaget for vores udenrigspolitik. Jeg mener, det er verdensflugt, det er uvirkelighed, at se bort fra, at vi er i Europa og vi hører hjemme i Europa, og at de ting, vi skal tage stilling til, nu engang må ses i europæisk perspektiv.

Fru Birgit Busk gav tilsagn om at ville være nr. 85 om besparelserne. Det takker jeg for.

Jeg har et svar til hr. Patursson, som brugte hele sin taletid til at tale om det, han kalder sprogtvangen på Færøerne.

Jeg tror, det er rigtigt at oplyse folketinget om baggrunden for denne sag en lille smule mere udførligt. Da jeg var på besøg på Færøerne i sommer, var det netop, mens der var studentereksamen, og derfor har jeg førstehåndsindtryk af, hvor meget det betyder for det færøske folk, og hvor meget denne sag har kunnet sætte sindene i bevægelse. Det forstår jeg godt, og det er især, fordi man har sagt, at her var der et eksempel på sprogtvang. Det afviser jeg bestemt. Det er der ikke tale om.

Sagen er den, at de færøske myndigheder har ønsket i samarbejde med direktoratet for gymnasieundervisningen, at man på Færøernes skole skulle kunne tage en studentereksamen, som var på højde med den danske studentereksamen, og som kunne give de rettigheder, som en dansk studentereksamen giver. Det har der ikke været nogen tvivl om at vi gerne har villet indrette på alle måder i samarbejde med landsstyret og mellem danske og færøske myndigheder. En sådan eksamen forudsætter, efter den ordning vi har, censorer, og dér opstår så problemet, om man kan skaffe censorer, der også vil forstå en eksamination, der foregår på færøsk. Dér har man gjort sig al optænkelig umage for at skaffe censorer, der forstod færøsk, sådan at de elever, der ønsker at aflægge deres eksamination til studentereksamen på færøsk, kunne gøre det. Og det lykkedes i alle fag, med mange anstrengelser lykkedes det i alle fag undtagen ét, det, som hedder samfundskundskab. Dér var det ikke muligt at finde en censor, som forstod færøsk, og det hænger bl. a. sammen med, at man skal skaffe censorer, som magter faget, og som har ført op i dette fag, og da det var et ganske nyt fag — det var første gang, man skulle føre op i det, hvis jeg er rigtigt underrettet, i Tórshavn — var det ikke muligt at finde censorer, der har været på Færøerne eller af andre grunde er i stand til at forstå færøsk.

Det er sagen, og det blev i hr. Paturssons mund til, at man har gennemtruffet, at det var en censor, der kun forstod dansk, som